

ARNHEMSCHE COURANT.



De prijs der Courant, die geregeld vijfmaal
's weeks wordt uitgegeven, en wel op Dingsdag,
Woensdag, Donderdag, Vrijdag en Zaterdag, is
1/5 in de drie maanden.

VRIJDAG 27 MAART.

De prijs der Advercentie, die op de eerste
plaatsting, 50 centen, op de tweede 40 centen,
op de derde 30 centen, op de vierde 20 centen,
op de vijfde 15 centen, op de zesde 10 centen,
op de zevende 7 centen, op de achtste 5 centen,
op de negende 3 centen, op de tiende 2 centen.

Fiscaalwet, Opheffing der belastingen.

De heer van Hall heeft de belastingen bevoelen
aan ieder het zijne te geven. Of dit de
schatkist is of een bijzonder persoon, kan
in de zaak geen verschil maken. Hij,
die smokkelt of den staat het hem wettig
toekomende onthoudt, is evenzeer een
dief als hij, die den particulier zijn goed
ontvreemdt.

Maar gelijken pligt als op den burger
ten behoeve van den staat rust, gelijken
pligt heeft ieder burger jegens den burger
acht te hebben. Ook hij mag niet meer
vorderen dan hem toekomt, hij mag niet
andere middelen de belastingen
frachten op te drijven, met schraapzaks
handen op den laatsten penningaffperser.
Hij behoort zich streng aan de wet te
houden, haar in den mildst mogelijken
zin toe te passen.

De heer van Hall heeft de belastingen in, dat met
hier met een zeker noodzakelijk kwaad
maar dan toch altijd met een kwaad te
doen hebbende, dit in de toepassing zoo
mild hard werkende mogelijk moet ma-
ken, — of let men slechts op één ding
de belastingen, namelijk, zoo productief
mogelijk te maken. Wij vreezen, — er
moet het maar enkel vrees wezen, dat
dit laatste maar al te zeer het geval is.
Wij vreezen, dat de heer van Hall maar
al te zeer de uitlegging, welke
belastingwetten te pas komt
uit het oog verliest, ten einde de kas van
den staat te vullen. Wanneer hij er zich op
toestelt om de naleving der
belastingen te verhoogen, hij
alleen trachte alle andere belastingen af-
teheffen, — wij zouden het niet alleen niet af-
keuren, maar wij zouden het nalaten daarvan
pligtverzuim achten. Maar wanneer het
gebeurd mocht wezen, dat hij er op alle
wijze op uit was, om de belastingen tegen
recht en billijkheid op te voeren, dat hij
alle hoorden ten strengste spande en er
op uit was te verzuimen, hoe hij al meer
meer daar binnen zou kunnen laten
vallen, — wij zouden zijne handelwijze voor
onbegrijpelijk als voor den staat ge-
vaarlijk houden.
Wij zouden weten wat daaromtrent in de
Tweede Kamer der Staten-Generaal tus-
schen de heeren VAN DAM en VAN HADAM is
voorgevallen, hoe de eerste gesproken

heeft van eene ministerie circulaire,
waarbij zulk een stelsel tot het later
bevoelen der belastingen bevoelen
werd, en hoe de laatste, zonder de zaak
stellig te ontkennen, eerst door vragen en
later door beleedigende woorden de zaak
in twijfel heeft trachten te brengen. Maar,
hoe dit ook zij, dat er werkelijk een goet,
binnens zonden wij zeggen, een stelsel van
opdriving der belastingen bij de ampte-
naren, met hare maatschappij belast, schijnt te
bestaan, blijkt uit meer dan één geval.
De heer VAN DAM ontleende zijne meening
van eene, zoo hij meende en zeide, goet
de bron. Wij voor ons plaatsen reeds
in de courant van 41 oktober 1839, een
ingezonden stuk, waarin gesproken werd
van zulk eene opdriving speciaal met
betrekking tot het patentrecht te Zuphen-
ten gevolge van een bezoek van een hoofd-
ambtenaar van het departement van fi-
nanciën, die toen wel niet op eigen gezag
de patenten met 30 pct verhoogd zal
hebben. De inzender van dat stuk, iemand,
wiens karakter geen schijn zelfs van wan-
trouwen op zijne woorden toelaat, voegde
er bij, «dat de heer controleur E. baron
VAN LIJNDEN in het kohier der patent-
plichtigen verklaard had, dat de door
hem aangeduide posten door hem waren
verhoogd; niet uit overtuiging, dat de
zitters dezelve te laag hadden gesteld,
maar wijl hem door den inspecteur ge-
maakt werd, onder bedreiging van ver-
plaatsing, gelast was, de opbrengst van
het patent-regt 30 pct. te verhoogen.»
Deze handeling behoeft geen commen-
tarie. Even fiesch als het protest van den
controleur was, even ongepast was de
handeling van den heer van Hall. Hij bleef het
niet er meer op uit was om eene rij-
gevulde schatkist te hebben en zich bij
de Kamer op den gunstigen toestand van
zijne financiën einde vermeerderde op-
brengst der belastingen te kunnen beroe-
men, dan op de billijke aanspraken der
belastingsschuldigen. Onze belastingen zijn
reeds veel te zwaar; maar op die wijze
ingerordard, worden zij onbegrijpelijk. Een
tijd lang moge men zien op die wijze over
een hooger rendement verhoogen, —
welke zal men op het onbegrijpelijk der
uitgeputte hungenij stellen, door te
veel te blicken, zal men den slotte niets
bekomen.

Belgische berichten.

GALLEIE. Leihberg, 25 maart. De Gazeta Lioviska, van
14 dezer, deelt de volgende publicatie van den lands-
prefekt mede: «De regering heeft bespurd, dat er
in den lande gelden bijeengebracht zijn geworden.
Onder het voorspand, dat daarmee zou worden
opgericht een fonds tot onderscheiding van afte-
nieren der technische Inrijningen, heeft, dat men
zich verhoudt heeft om van grondbestellers 5 pct. der
grondbelasting als jaarljksche bijdrage te vorderen,
met het doel, om de gezamenlijke gelden aan de zooge-
naamde emigratie in Frankrijk toe te zenden, welke
steeds overig werkzaam is in het smeden en ten
afvoer brengen van misdadige planten en om op
die wijze hare ondernemingen te ondersteunen, welke
de landbouw der provincie vernietigen. De regering
verzoekt den lande, noch door te vragen, noch door
het inzenden van gelden, hieraan toe te staan,
terwijl de verontschuldiging, dat men het land niet
en ander niet gekend hebbe, van nu aan niet
meer als verontschuldiging gelden en op de deelne-
mers, zonder uitzondering, de in het eerste deel van
het Wetboek van Strafrecht vastgestelde bepalingen
zullen worden toegepast.»

ZWITSERLAND.

Van den 20sten maart. Heden heeft de Berner
wetgevingsraad voor der geheelen tijd zijner zittingen
de personen benoemd, welke de burgarrad in den
wetgevingsraad zullen vertegenwoordigen. Het zijn
zijn alleen min of meer in eenen radikalen geest.

PRIJSEN.

Pozen, 27 maart. Men begint zich hier weder zoo
veilig en op zijn gemak te gevoelen, dat men dacht
met allerlei geruchten, welke men in omloop tracht
te brengen, desh geeston ingang vinden. Tegen de
sedert den 3den maart gearresteerden, wandt de in-
strategie zoet voortgezet, dat het volk in de
14 dagen zal kunnen geveld worden. Was andersom,
de geregeldijk aanwijzingen, dat men er toe
voorgeloopt slechte nitgemaakt is, hooyarfa de aan-
wijzingen op de gearresteerden, de kwalificatie de
klegen tot eenen instructie van wege de kammeren
recht. Zij, wier onschuld blijkt, worden handtoeged
vrijheid gesteld, gelijk dat ook tot nu toe geschied
gen zijn geworden; de overigen, echter, zijn met
uitzondering der sedert den 3den maart gearresteer-
den, die hier voor eene afzonderlijke commu-
nie teregistraan, — worden naar andere plaatsen,
meer binnenwaarts gelegen, gebracht, zonder dat
daarmede nitgemaakt is, dat het eenen naderdum-
structie, door het kamergeret, dat het eenen niet
niet zou kunnen blyken. Het eind-nuutend, dat
hetracking tot de werkelijk schuldigen dezer ka-
thegorie, kan slaco, bij het gebot, dat men veracht-
ten, niet zoo heel spoedig, vulligt heren, over een
jaar, weder, verwash, dechte, dat men dan ook de-
dachtzamen, die hand, vulligt eenen pbyng, tot eenen
ventaling, magten, dat de krigsraad hinnen
24 vuren, zonnis, dat of shoon als hijne zake aan
ten negen, en dat, hij noodvonnissen, gebruik, welke
gemaakt worden, van de resguering, die, op het
Zijne Majesteit, koning, welke, de eerste, de
Pozen, 29 maart. De regering heeft de volgende
lagere, welke, werk, te geven en de eerste, de

... die nu, de 2de ja. De heeren, provin-
stale staten zijn zich alzoo ten volle gelijk gebleven.
Z. Exc. de minister mr. R. A. van Hall woonde
de vergadering van van hij lid is, bij.
Amsterdam, 25 maart. Bij de gevallen van honds-
delheid, welke zich, doer degen hebben voorgedaan,
kan het wellicht belangrijk zijn aan eene genezing
van de watervrees te doen herinneren, welke in het
jaar 1823, in het hôtel Dieu, te Parijs plaats vond.
Het was op eenen maandag van oktober van dat
jaar, dat zekere bakker in dat hospitaal werd gebracht,
die verscheidene toevallen had gehad, waarvan de
stads-geneesheer geene verklaring had kunnen geven.
Dingsdag ochtend erkende dr. Caillard, geneesheer
van het établissement, dat er dolheid plaats vond,
welke na eenige uren, tot eenen zeer hoogen graad
klimt; de razernij, om te bijten, het schreeuwen,
en de afkeer van alle yochstegen ten top. Men be-
proefde herhaalde aderlatingen, doch zonder vrucht,
en men schreef den lijder geene twee uren levens-
meer toe. Dr. Caillard, wetende, dat dr. Magendie
het middel had gevonden, om het razen, door
trekken de, te vermindern, en de lijder te
zorgen aan den ongelukkige te wijden. Zonder tijd-
verlies voldeed deze aan dat verzoek, en, gebruik
makende van zijne ondervinding, bij vroegere, proef-
nemingen tenzegen, spoet hij met behulp der knevel
keuzen van het hospitaal, op zekere tijd, het
warm water in eene ader van den lijder. Deze weg-
gens de verschrikkelijke atipen van den lijder,
hoogst moeilijke bewerking, had de gelukkigste
uitkomst. Een half uur na de inspuiting herkeeg
de zieke zijne verstandelijke vermoogens, en schreef,
dat hij om te bijten, hield, en om te schreeuwen, en
om te afkeer, der yochstegen, vermindert, te
geringe verandering der yochstegen, dat heb toe
Weinige uren later, was de lijder hersteld, en
kon naar huis gaan. (A. H.)

25 maart. In de zitting van de
Tweede Kamer der Staten-Generaal, van heden, zijn
de zittingen gehouden over het ontwerp van
wet, tot het verleenen van een buitengewone bijdrage
aan de maatschappij van weldadigheid.
De heer Telling meent, dat de toestand van 's rijks
financiën, hoezeer gelukkig veel verbeterd, nog niet
van den aard is, dat men zich kan laten mees-
ten, doen, die niet als een middel tot de vermindering
dringend wordt getoerd. Die toestand is gelukkig
wel vooruitgaande, doch men moet zorg dragen, dat
er geene nieuwe schulden worden gemaakt, en dat
men niet verplicht zij, later tot eene nieuwe verhoor-
ging van belastingen over te gaan. Het ernstig stre-
ven van den wetgever moet zijn, in rustige tijden
schulden af te lossen en allengs tot vermindering der
belastingen te gaan. De redenaar betwist de be-
hoefte der maatschappij niet; doch het is bij hem
nog niet boren allen, dat de maatschappij niet door eigen middelen of inspanning die be-
hoefte zou kunnen te boren. Ook andere instel-
lingen hebben, door de middelen van de
maatschappij, maar trachten zich zelven te helpen,
indien zij de ware wonsden van de
zelve helpt. Men bedenke nu, dat de
lijdelijkheid eene der grootste in Nederland
is, en dat de maatschappij, die opgevonden wordt,
dat dit bestuur der maatschappij
omvattend plan heeft tot voorziening in hare behoeften
ten en tot verbetering van hare financiën. Gaarne
had de spreker, echter, dat plan gekend, al wa-
re het ook slechts in ruwe trekken. In het alge-
meen verslag der commissie wordt de hoop
uitgedrukt, dat dit plan, het doel van beant-
woorden, en dat daardoor de financiële toestand
der maatschappij opleenen kunnen voortzak wor-
den geregeld. Maar het gezegde lid wenscht hier-
van bij deze gelegenheid de verbetering te bekomen.
Hij is niet ongenegen, om der maatschappij te geven
twee tonnen gronda, die zij uit de schatkist er-
loft, ook de aangevraagde som van 200,000 te verleenen,
niet dat hij de overtuiging heeft, dat dit ge-
schieft om haar tot ondersteunen op den weg, die
daarheen leiden kan, dat zij voor zich zelve zal kun-
nen zorgen. Hij zat de uitlichtingen der ministers
af te wachten, om daarnaar zijn oordeel te bepalen.
De heer van Holstma zegt, indien het rijk niet
zoo dikwijls inassen beide wagen getreden, het lot

der maatschappij reeds zou heelst zijn. Ook hem
heeft het, uit dien hoofde, groot genoeven gedaan, te
vernemen, dat de maatschappij wijzigingen in haren
financiën toestand op het oog had. Hij wenscht,
dat de overweging daarvan spoedig moge worden
voortgezet en tot goede uitkomsten leiden. Het be-
lang van het vaderland verdert dit. Hij wijst op de
bedenklijke gevolgen, die er toch uit eene onver-
hoopte plotselijke ontbinding der maatschappij zouden
kunnen ontstaan. Ook voor ditmaal zal hij mitsdien
voor het aangelegene ontwerp stemmen, niettegen-
staande den onafgelegen indruk, dien hetzelfde bij
hem heeft te weeg gebracht, daar het hem de over-
tuiging gegeven heeft, dat de financiële toestand
der maatschappij nog zoo gunstig niet is, als hij
wel zou wenschen. Op de regering berust, echter, de
verplichting, om het plan der maatschappij nauwkeurig
te onderzoeken, ten einde de belangen des lands
bij deze gewichtige aangelegenheid wel in het oog
worden gehouden. Voorts gelooft hij, dat, toen de ko-
loniën der maatschappij verder gevestigd, het nimmer-
meer de maatschappij van de regering kan geweest zijn, eene
last aan de naburige provinciën op te
leggen. Dit gebeurt nogtans. Vele kolonisten wor-
den, uithoofde van wangedrag, als anderzins, uit
de koloniën ontslagen, of verlaten dezelve, en deze
komen dan maar al te dikwerf tot laste van andere
stadten, of gemeenten. Dit levert soms een treurig
voortuig op voor deze en geene plaats, die ter
naarverhoed, in de eigene behoeften harer armen kan
voorzien. Hij hoopt, bij de behandeling der voor-
gedragene wet tot ondersteuning der behoeftigen,
op dat punt terug te komen.
De heer van Gollstein geeft te kennen, dat, naar
zijne meening, de Kamer wel voldoende bekend ge-
worden is met de berekeningen van het verlies, dat
de maatschappij heeft geleden door de mislukking van
den aardappelen-oogst, en van de meerdere kosten,
die de vermindering, door het gebruik van andere levens-
middelen, heeft veroorzaakt; doch dat er nopens
het punt van de voorhanden zijnde middelen bij de
maatschappij, om nu en later in hare behoeften te
kunnen voorzien, nog geene bevredigende inlicht-
ingen zijn gegeven. De financiële gesteldheid der
maatschappij wordt wel als zeer ongunstig voor-
gesteld, en de toestand van zaken en de
voorziening der koloniën, worden niet medege-
deeld. Hij vraagt het, of de tijd dan reeds nadert,
dat de regering verplicht zal zijn, de bezittingen van
de maatschappij over te nemen? Men versta den
spreker echter niet. Bij hem bestaat volstrekt ge-
ene vijandige stemming tegen de maatschappij.
Integendeel, hij behoort tot het getal harer voorstan-
ders. Hij billijkt het doel, dat men zich met hare
oprigting voor ogen gesteld heeft; hij erkent gaarne,
dat dergelijke ondernemingen met groot
moeijelikheden hebben te kampen; hij stemt toe,
dat haar bestuur tot gelukkige uitkomsten voor-
deurende is, en hij wenscht der maatschappij
volgmaakte steun en hulp toe; misrekeningen
en teleurstellingen hebben, zich daarbij gewis kunnen
openen, doch hij wenscht, dat deze belangrijke
instelling op duurzame grondslagen moge gevestigd
worden, en het is te hopen, dat de regering tot
dat einde met het bestuur der maatschappij in rijp
overleg trede. De moeilikheden en botsingen, die
in de maatschappij, en andere armen-instellingen, of
in plaatselijke bestuur, maar af te druk-
ken voorkomen, dienen er te houden. Op de
regering rust de verplichting, waartoe het hare in het
werk te stellen. Men mag het er voor houden, dat
thans wel de tijd gekomen is, om tot eene eindre-
geling dezer zaak over te gaan. En het is daarom-
want, dat hij inlichtingen van den minister wenscht
te bekomen.
Z. Exc. de minister van binnenlandsche zaken,
ad interim, meent, dat de voordragt zelfs, zowel
bij de memorie van toelichting, als bij die van be-
antwoording, breed en breedvoerig is toegelicht,
dat hij zich van verdere ontwikkeling niet te kun-
nen onthouden. Z. Exc. acht het ook overbodig,
de juistheid der aangevraagde som naar aan te loonen.
Nog een enkel woord alleen over de beweegredenen
en aanleiding tot deze voordragt. Het is bekend,
dat de Regering met de maatschappij tegen eene vast-
gestelde som heeft gecontracteerd. Maar nu heeft
eene zware ramp alle gewesten getroffen. De aard-
appelen-oogst is misrukt. Dit heeft allerwege bekem-

mering en angst doen ontstaan. De maatschappij is
genoodzaakt geweest, in het gemis van dat voornam
levensmiddel, bij tijds door andere, doch kostbaarder
middelen, te voorzien. Men weet, hoezeer de prijzen
der andere levensmiddelen daardoor zijn gestegen.
De meerdere behoefte, die door een en ander voor
de maatschappij ontstaan zal, is door haar bestuur
op eene som van f 92,000 berekend. Het heeft slechts
eene te gemoetkoming van f 80,000 bij de regering
aangevraagd. Het gouvernement heeft die aanvraag,
als voortvloeiende uit eene geheel buitengewone om-
standigheid, die niet te voorzien was bij de slating
van het contract, gunstig ontvangen. Hij vraagt
het aan elk lid der vergadering, die eenige be-
trekking heeft tot de bestaande instellingen van wel-
dadigheid, of het niet de pligt van elk bestuur
gewest is, te trachten, door het bekomen en
aanwenden van buitengewone middelen, in de bun-
tengewone ramp te voorzien? en of het niet aan el-
ken leverancier van levensmiddelen eene billijke te-
gemoetkoming heeft moeten verleenen? Gevoel van
billijkheid heeft alsoo de regering tot dit voorstel ge-
leid. Z. Exc. erkent nu gaarne, dat spaarzaamheid
de pligt der regering is, vooral in den staat van
's lands financiën. Die spaarzaamheid wordt dan ook
betracht. Maar tegen dezelve staat over karigheid en
gierigheid: en zoo wel als het eerste is eene deugd,
is het tweede een gebrek en het derde eene ondeugd.
En wanneer nu de regering zou nalaten wat elk bij-
zonder persoon zou doen, dan zou men haar gewis
van karigheid beschuldigen. En vooral zou dit het
geval zijn, wanneer men, gelijk hier, de uitgave
doen kan zonder bezwaar van 's rijks geldmiddelen.
De regering oordeelt derhalve, dat het gevoel van
billijkheid medebrengt dat de voorgestelde tegemoet-
koming worde verleend. Hij hoopt, dat de regering
zich nimmer zal behoeven te beperken om datgene
voor te dragen, wat de billijkheid medebrengt, ook
al zou het niet uit het strikt recht voortvloeijen.
Wat de overigens gemaakte bedenkingen aangaat,
zal Z. Exc. er alleen dit van zeggen, dat het buiten-
den kring der bevoegdheid van de regering ligt, om
de bezwaren af te wenden, die uit de noderzetting
van ontslagen kolonisten op sommige plaatsen voort-
vloeijen. Voor zooveel Z. Exc. bekend is, erlangen
de kolonisten, wanneer zij ontslagen worden, de
noodige gelden, en zij zullen niet dadeljk van
alle middelen ontbloot. Maar het staat het natuur-
lijk vrij, zich neder te zetten waar zij verkiezen en
waar zij het best enig middel van bestaan meenen
te zullen vinden. Waar toch werk te vinden is, ke-
men menschen, en kwamen er geene andere kolon-
nisten, dan zonden andere lieden opdagen.
Overigens meent Z. Exc. in het algemeen over dit
wets-ontwerp, voor zoover betreft de definitieve regeling
van de zaken der maatschappij, te moeten zeggen, dat,
toen het den koning behagde hem tijdelijk aan het hoofd
van het ministerie van binnenlandsche zaken te stel-
len, verschillende gewichtige wetten aangelegd of in-
gereedheid gebracht waren. Met de denkbeelden, die
in sommige derzelve vervat waren, zou Z. Exc.
wellicht gemaad hebben zich niet te kunnen vere-
nigen. Daarbij waren ontwerpen, die diep in den
gang en in het beleid der regering doordringen. Het
zou aan Z. Exc. geen geminnen tijd gekost hebben,
om zich op de hoogte van alles te stellen, en die
zaken tot afdoening te brengen. Het gelden daarbij
ook gewichtige bedenkingen van staatsrecht. Z. Exc. heeft
alsoo geoordeeld, dat het voorzigtiger ware, om, in
ten gevolge van ongelukkige omstandigheden, het
heeft van het departement van binnenlandsche zaken
zijn ontslag genomen had, zijnen bepaalden opvolger
geheel vrij te laten nopens de beginselen, welke die
minister zal vermoenen in de aan te bieden wetten
te moeten vervatten en nopens de grondslagen, die
hij wenschelijk en raadzaam zal achten daarbij aan
te nemen. Die meening is door den koning gedeeld
geworden.
De heer van Holstma antwoordt nog kortelijc
den minister. Hij ontkent, dat in de plaatsen, waar-
op hij geroemd heeft, zoo veel werk te vinden zou
zijn, dat de ontslagen kolonisten zich uit dien hoofde
daar komen nedersetzten. Hij wenscht, dat dit het
geval ware. Overigens zegt hij niet te hebben be-
toogd, dat de regering eenigen invloed op het ge-
zellen die personen zou kunnen uitoefenen.
De bezwaaringen geloesen verklaard zijnde, wordt
het ontwerp in hoofdlijcke omvraag gesteld en met

algemeen stemmen, op één na (die van den heer Telting), aangenomen.

Vervolgens is aan de orde van den dag de beraadslaging over het ontwerp van wet, houdende verhoging van hoofdstuk IX A (financiën) der staatsbegroting over 1846.

Geen der leden daarover het woord tragende, wordt de voordragt zonder eenige beraadslaging en met algemeene aangenomen.

Beide ontwerpen zullen op de gebruikelijke wijze aan de Eerste Kamer worden verzonden.

De vergadering gaat uiteen tot morgen ochtend ten 11 ure.

Bij koninklijk besluit van den 24sten dezer, is aan den heer minister van staat, mr. A. van Gennep, op zijn daartoe gedaan verzoek, een eervol ontslag toegestaan als lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal; terwijl bij een ander besluit, mede van die dagtekening, tot lid van dezelfde Kamer is benoemd de heer H. C. van der Hoven, staatsraad in buitengewone dienst.

Bij een koninklijk besluit van gisteren zijn, te rekenen van den 19den der volgende maand, buiten koers gesteld de stukken van drie gulden en van tien schellingen alsmede die van twee gulden, zultende van dinsdag 14 tot en met zaterdag 18 april, aan de gewone kantoren, gelegenheid tot inwisseling dier oude specien worden gegeven.

Men verneemt, dat het beroep in cassatie van G. Frölich, die door het provinciaal hof in Zuid-Holland, ter zake van bigamie (dubbel huwelijk) is veroordeeld, weldra voor den Hoogen Raad, kamer van strafzaken, zal worden behandeld, en dat mr. Viltenhoven, advocaat voor den Hoogen Raad, als verdiger voor den requirant zal optreden.

Men verzekert, dat de instructie in de zaak van Welsk thans is afgelopen en dat derhalve het buiten toegang zijn der twee verdachten heeft opgehouden.

Utrecht, 24 maart. Onze stad krijgt met iederen dag een nieuw aanzien. Binnen weinig weken zal ons raadhuis gereed en het gebouw voor wetenschap en kunsten aan de Marie-plaats zijne voltooiing nabij zijn. Intusschen heeft de stad dezer dagen eene aanmerkelijke verbetering ondergaan, door het wegruimen der Catharyne-poort. Men zal zich herinneren, dat deze poort in het begin der 17de eeuw, naar de teekening en onder het toezicht van onzen befoemden stadgenoot, den hoogleed P. Moreelse, gebouwd werd. Eene afbeelding der gesloopte poort is onder anderen te vinden in den Utrechtschen Volks-Almanak voor 1845.

Utrecht, 26 maart. De een 18de volledig met redden omkled artst, van gisteren, heeft het provinciaal gerechtshof alhier, ten aanhoore van eenen talrijk zaamgevloede menigte, den kapitein Fr. schuldig verklaard aan de misdaden van valsheid in geschriften van koophandel, en van het gebruik maken van deuren; wetende dat ze valsch waren; alsmede aan het waabedrijf van diefstal, en denzelven misdaden serloos verklaard en veroordeeld tot een confinement in een rasp- of tuchthuis voor den tijd van acht jaren, en een geldboete van f50 c. exp; hebbende het hof terna gevonden om geene schavotstraf toe te passen. De veroordeelde deed bij de uitspraak bliken van veel gelatenheid, zijne rustige houding bleef onveranderd.

Nijmegen, 26 maart. Met loedwezen bespeurt men den meet en meer aanwakkelenden lust van ingezetenen, om zich naar Amerika in te schepen. Men wil de reden daarvan liefst niet opporen; maar acht zich verplicht, de zoodanigen, welke voornemens zijn, het vaderland te verlaten, ernstig te waarschuwen, voor het gevaar, waaraan zij zich blootstellen en de ontheringen, welke zij te gemoet gaan. Honderde landerhuizen zijn, met verlies van al wat zij nog aan eigene middelen bezaten, op de plaats hunner bestemming aangekomen en tot de uiterste ellende vervallen. Volgens bekende berichten, moeten zij, die zich in Texas vestigen, krijgdienssten verrigten en het bezit van hunne landerijen door wapenen handhaven. Men hooft den landerhuizen huis- en landbouw, gereedschappen, zaden en huisdieren, benevens kerken, scholen, apotheken, ziekenhuizen, zelfs voorschotten, — doch tot desverre vinden zij volstrekt niets, dan een bevestigd leger en een onbestendig, zwerfend leven. — Het land is een uitgebreide wildernis, wel vruchtbaar, doch, door gemis aan bruggen en wegen, nog jaren lang ongeschikt tot den vervoer van voortbrengselen. De volkplanters blijven ten prooi van de aanvalen der Indianen, die, volgens hunne gewoonte, meestal des nachts rondzwerfen, om den oogst, benevens de gebouwen, in brand te steken. Wijders is het land gelegen in de streek, alwaar het mos loodregt van de boom hangt en de boomwol thert; en juist dese streek is de zetel der gele koorts. Eindelijk is Texas een land, welks regeringsvormen als op het heerschende stelsel van negerslavernij berustende, nog niet geordend zijn, zoodat het vooralsnog geheel onzeker is, of de te verwachten gebeurtenissen niet, in plaats van voordeel, aanmerkelijke heletselen voor de volkplanters zullen opleveren. Het werkje, uit hetwelk wij

dit ontleenen, ontzaadt den Duitschers ten sterkste, om zich naar een gewest te begeven, hetwelk tot de verzagde of zeer warme luchtstreek behoort, alwaar zij in den landbouw met den neger moeten wedijveren, onder den invloed, zoo van een voor hen ongunstig klimaat, als van het zedelijke kwaad van het slavenwezen, en men raadt derhalve aan, om Texas, zoowel als Brazilië, en geheel centraal-Amerika, St. Thomps zoowel als de Moskito kust, te vermijden. — Mogten de Nederlanders met die aanwijzingen hun voordeel doen!

Uit het vroeger gemelde zetal, heeft de kerkeraad gisteren avond een drietal van predikanten alijd om te voorzien in de vacature, ten gevolge van het vertrek van onzen geachten leeraar Thoden van Velzen — geformeerd, en daarop alfabetisch geplaatst de heeren: A. H. van der Hoeve, L. S. F. Meijboom en H. van Voorst, predikanten te Kerpel, Stiens en Wormer.

Jugezonden stukken.

Nieuwe Staatsregtsleer.

VOEGERS BEJINDING VAN HET OORDEEL VAN DE RECHTER (Vervolg van no. 68.)

Kan de koning, in één gegeven geval, (dat is, wanneer hij een troonrede uitspreekt, of, eigenlijker gezegd, voorleest) aansprakelijk zijn, of zich daarvoor aansprakelijk stellen, waarom dan niet in wege gevallen? Of is het juist met de voorlezing van die troonrede zoo gelegen, dat zij moet geacht worden te zijn gelijk de kwetsbare hiel, welke de moeder van achilles in hare hand geklemd had gebonden, toen zij den spigeling voor het overige aangeheel het lichaam door de indompeling in den Styx ontvondbaar maakte?

Maar waar is het land, waar de constitutionele koning of koningin, (ten zij, in de eerste kinderjaren of door ongesteldheid niet kunnen lezen, althans in het openbaar voorlezen) niet in persoon die plechtige handeling doet? In Engeland, Frankrijk, Spanje, België? De voorlezing kan — maar dit is overal een uitzondering op den regel — door commissarissen geschieden. Is de troonrede, in dat geval, men, in het andere minder, het werk der ministers. Men heeft gelezen hoe in België de Kamer der Represen-tanten, bij den aanvang der tegenwoordige sessie, over het ontwerp van troonrede in antwoord op de jongstgehandene troonrede raadplegende, geneigd scheen, om daarin de opmerkelijke voorbeholding te laten invloeyen, dat zij de verlangde medewerking begeerde aan den koning, alsof vermijden de door haar te worden eene werktank te geven op de woorden der troonrede, waarin verlangd was, dat die medewerking aan het (eerst kortelings, nieuw zamengestelde) ministerie, aan de regering, het bewind, zou verband worden. De nieuw benoemde minister van de waken, daarover het woord nemende, zeide, niet te gelooven, dat de commissie tot het adres daardoor een stilzwingende blaam op het bewind had willen werpen, maar strekt noodzakelijk te achten, dat op dit onderwerp niet de minste twijfel bleve bestaan. En hij vroeg of het constitutioneel ware, op die wijze aan den roep des konings te beantwoorden, terwijl de troonrede (zoo luiden 's ministers woorden) het werk der ministers is? (1)

Dit algemeen erkende en vaststaande begrip, dat de troonrede het werk der ministers is, was ook zelden vinder dat menig mederlandse staatswetgeleerden niet te eenmaal vreemd. Hij geeft toe (6de overweging van het requisitoir te Arnhem,) dat de mogelijkheid bestaan kan, dat die rede door anderen zou zijn opgesteld, doch voegt er bij, dat het niet is te prake afdoet of de reden die zelf voordardigd heeft of niet. — Zeker hij zie die rede toeigent, door dezelven uit te spreken.

Met den meesten ernst zij nogmaals gevraagd: by afdien de koning, in dit één gegeven geval, aansprakelijk kan zijn, waarom dan niet in meer gevallen. Waarom niet bij elk koninklijk besluit hetwelk hij met eigen hand ondertekent? Waarom niet voor elk ministerieel rapport, wanneer hij dit met zijne goedkenning bekrachtigt, en wel waarlijk metterdaad zich toeigent, door het tot een grondslag te nemen van zijn uitte vaardigen besluit? Sedert wanneer kan een by monde uitgesprokene verbinding meer aansprakelijkheid geven, dan de met eigen handschrift ondertekende?

(1) Zie Arnhemse Courant van 21 november 1845.

als ministers, verrigt, en waarom ont natuurlijker wijze geene mede-ondertekening kan voorgescreven zijn? De verrigte daer, waarvan hier sprake valt, maar waarvan door geene mede-ondertekening kan bliken, is het opstellen van de troonrede, hetwelk ten geboorte heeft, dat dezelve door den koning bij monde wordt voorgescreven. Het openbare ministerie, ondertekenen, is van pordes dat het stans van zake moet of, de reden die zelf heeft opgesteld, dan niet, aangezien hij zie die rede toerekent, door dezelven uit te spreken.

Ware dan niet met gewest en uiterste grond te zeggen, dat de koning zich een ministerieel rapport, of althans het daarin vervatte voorstel, toeigent, door het tot grond te nemen van een uitte vaardigen koninklijk besluit? In Frankrijk worden die rapporten veelal benevens het daarop genomen besluit in den Moniteur gedrukt; en door alle dagbladen algemeen bekend gemaakt. Voorzigt met de koninklijke goedkeuring in de woorden approuve en den naam des konings. Is daar iemand, die den koning voor die goedkeuring aansprakelijk acht omdat er geene mede-ondertekening van den koning bij goddard wordt? Zeker neen. Zulke bewering, aan een koning te zijn, hetwelk de wet met straf bedreigt.

Bij ons te lande zende de koning, — — — met artikel 107 der grondwet, zijn voorstellen aan de Tweede Kamer, waarbij bij een schriftelijke boodschap, welke de reden van het voorstel inhoudt, of door een commissie. In het eerste geval, dat in den regel plaats heeft, is de koninklijke boodschap met het eigen handschrift des konings ondertekend. Is er iemand, die den koning voor den inhoud van zoodanige boodschap, of van het daarbij ingezonden voorstel zelf aansprakelijk acht? Integendeel, bij de Kamer is tot een vaststaand beginsel aangenomen en nimmermalen van regeringswege bekrachtigd, dat in de bekrachtigingen de naam des konings niet medegewordt worden. Met reden. — De inhoud der overweging moet niet belemmerd worden door den indruk, alsof de geoorbiedigde koning in boodschap of voorstel een eigen gevoel had te kennen gegeven. Het oogen geene minister of lid, te brachten door dien indruk de aanneming af te persen, of van de afkennis te weerhouden, uit schroomzaligheid om niet den eerbied te kwetsen. Het voorstel is brenwel in den wettelijken vorm gesteld, aanheffende met: Wij willen, koning der Nederlanden, etc. De boodschap wordt voorgelezen met de bijgevoegde ondertekening, WILLEM, zonder mede-ondertekening eens ministers. Wordt het voorstel door een commissie tot later gebragt, het verschaft het in naam des konings, van 's koningswege, als door den koning gezagde. Maar in wat geval kan het koning uitgedrukt zij. Het is mogelijk, dat hij zich, voor zich zelf persoonlijk, met het voorstel vereentigd hebbe, dat hij zelf het eerste denkbeeld er van aan zijnen minister geopen hebbe. Maar het is een zaak, mogelijk, te het meer zelfs meer waarschijnlijk geacht worden, — dat hij in zijne verheerheid boven de verschillende meeningen, aan welke het tot overweging wordt gegeven, geheel onzijdig blijft, en niet anders verlangt dan dat, wanneer uit betyging overig het voor, de maatschappij, met raad en raadgeblyken zijn, daaraan het overwigt der koninklijke bekrachtiging worde gegeven. (Wordt voortgezet.)

Overtrentien. Op den 24sten April 1846, des avonds ten 6 ure, ten ... overstaan van den Notaris ... kocht ... Het is bij ... BUITEN ... RENHUIS, TUIN, BOUWLAND en ARBEIDERSWONING: zijnde bij inzet met de hoogen gebracht ... Op Woensdag het ... des ... De geëxendeerde en uitgebreide HEBBEN-HORSTEDEN, BREEVECHT, BOEDERF en LAN-DERIJEN: aldaar en onder ... Breeder omschreven op ... Maart 1846. Informatie verlangende, verzoekt men zich ten Kantore van den Heer ... Notaris, wonende te ... Heer Saksisch VOLLEREN ZAD, in ... verschillende kleren, is op nieuw verkry ... baar gesteld te ... ment het Zwijnshof, de ... Waterhoopje te Arnhem. Den 26 Maart 2 R. 5 Palm, 1 Duim, gew. 18 gr. 5 R. Te Arnhem, bij C. A. THIEBE, Boekdrukker.